

Diskussionen om tekstforslagets enkelte punkter viste ikke dybtgående uenighed.

Et russisk forslag om at gøre dokumentet til en konvention og et forslag fra enkelte regeringer om at nøjes med en resolution fandt ikke tilslutning.

På forslag fra arbejdergruppen udvidedes henstillingens område fra egentlige arbejderboliger til også at omfatte boliger for ikke-manuelle arbejdere, selvstændige erhvervsdrivende, syge, invalider og gamle. Et betydeligt antal af komiteens medlemmer undlod at stemme, da der herskede usikkerhed om, hvorvidt disse grupper kan omfattes af et ILO-dokument.

USAs regeringsrepræsentant gik stærkt ind for at få fastslået, at man principielt skal arbejde hen imod at afskaffe subsidier til arbejderboliger, men komiteens store flertal holdt på, at medlemslandene skal stå frit med hensyn til, om de vil kontrollere huslejeniveauet gennem tilskudspolitik.

Det præciseredes, at det ikke ensidigt tilstræbes at opmuntre en eget-hus politik, men at også byggeriet af lejligheder skal stimuleres. Det understregedes, at der ikke må finde indskrænkning sted i lejernes personlige og borgerlige friheder, når de bor i af arbejdsgeberne udlejede boliger.

En passus i det oprindelige udkast om, at boligbyggeri skal forceres i tider med dårlig beskæftigelse og formindskes i inflationsperioder med høj beskæftigelse, bortfaldt på forslag af arbejdergruppen, der ønskede, at boligbyggeriet skal afhænge af boligbehovet.

Under diskussionen af det ledsagende dokument forstærkedes den oprindelige teksts krav om, at både familier og enkeltpersoner har krav på en bolig, der sikrer privatliv.

USAs regeringsrepræsentant udtrykte store betænkeligheder ved bestemmelserne om statsstøtte til boligbyggeri. Et forslag i den oprindelige tekst om, at det skulle tilstræbes, at huslejen i det lange løb kommer til at dække de fulde boligomkostninger, udgik efter lang diskussion.

Komiteen sluttede med at vedtage en resolution om, at spørgsmålet arbejderboliger bør sættes på dagsordenen til 2. behandling på konferencens næste samling.

Plenarforsamlingen vedtog resolutionen.

Valg til styrelsesrådet.

Styrelsesrådet består af 40 medlemmer, nemlig 20 regeringsmedlemmer, 10 arbejdsgiver- og 10 arbejderrepræsentanter. Desuden omfatter rådet 30 stedfortrædende medlemmer — 10 regeringsmedlemmer, 10 arbejdsgiver- og 10 arbejderrepræsentanter — som deltager i rådets møder uden stemmeret. Af de 20 regeringsmedlemmer har de 10 vigtigste industrilande blandt medlemsstaterne pladser som vedvarende medlemmer. Disse medlemmer er:

Amerikas forenede Stater,
Canada,
Frankrig,
Indien,
Italien,
Japan,
Kina,
Det forenede kongerige Storbritannien og Nordirland,
Den tyske Forbundsrepublik,
Unionen af socialistiske Sovjetrepublikker.

Valget for perioden 1960-63 af de øvrige 10 regeringsmedlemmer og af arbejdsgiver- og arbejderrepræsentanter og stedfortrædende medlemmer fandt sted under arbejds-konferencen 1960.

Som regeringsmedlemmer valgtes:

Argentina,
Ceylon,
Danmark,
Ghana,
Nederlandene,
Panama,
Rumænien,
Tunis,
Uruguay,
Venezuela.

Vedrørende valget af de øvrige medlemmer skal nævnes, at direktør *G. Bergström* (Sverige) og næstformand *Einar Nielsen* (Danmark) begge blev genvalgt henholdsvis som arbejdsgiver- og arbejderrepræsentant. Blandt de stedfortrædende regeringsmedlemmer valgtes Finland.

Styrelsesrådet holdt møde umiddelbart efter konferencens afslutning og valgte som formand for tiden indtil 1961 den amerikanske vicearbejdsminister *George C. Lodge*.